

съ звънки смѣхове почнали да го прѣгръщатъ и цѣлуватъ . . .

А щастливиятъ баща ги закрепва на здрави си плещи. И почналъ съ своя милъ товаръ да гази край морето, а тупка му отъ радостъ сърдцето. . .

Развеселилъ се измориятъ рибаръ.

„О, не сж тъй страшни на морето вълнитѣ! О, не сж тъй черни бѣдитѣ! . . . Колкото е силна обичьта на бащата къмъ дѣцата . . .“ Рибарьтъ се спрѣлъ и ги цѣлуналъ по челцата . . . Послѣ пакъ ги понесълъ доволенъ . . . сѣкашъ нѣкой богаташъ оholenъ се връща отъ търговия съ напълнена отъ злато кисия . . .

Ето, той стига вече своята колиба, а млада и пѣргава работница жена отдавна чака на вратата. . . А той веселъ отваря си устата и проговаря:

— Здравей, жена! Бурята мина . . . , но малко бѣ остало да загина . . . И този пѣтъ смъртьта ме замина . . . Борихъ се азъ съ нея и пакъ ще работя, и пакъ ще се боря съ мжжка сила; и пакъ ще надвиваме бѣдитѣ стократно . . . Защото да поживѣешъ, да се потрудишъ за доброто на прѣлестни и мили дѣчица било нѣщо безкрайно приятно . . .

Р. Стояновъ.

